

АСЕН РАЗЦВЕТНИКОВ ДВОЙНИК

chitanka.info

*Дълбоко в горите шуми синеокото лято.
Горят слънчогледи на жълти огнища в полята.*

*Горят и на всички очите и устните али.
И сякаш и в моята нощ е светилник запален.*

*Аз виждам пак вятърни мелници, шатри и пики в полето,
аз чувам в душата си звън от копита и медни звънчета.
То ти, Дон Кихоте, пиян от надежди и смелост,
отново се готвиш да литнеш със шлем и със пламък на чело.*

*Бедния, наивен Дон Кихот —
той мечтал за подвиг цял живот.*

*С меч и със десница от сребро
тръгнал да се бие за добро.*

*Стигнал сред дъбравите на стан
шатрите на някакъв керван.*

*Съжалил той бедните слуги
и решил да ги освободи.*

*Кръст направил и целунал той,
на се хвърлил във неравен бой.*

*Хванали го яките слуги —
не мислете, че са туй шеги, —*

били с пръчки, били с хулна реч,
счупили му сребърния меч,

счупили му златното сърце.

3

Дон Кихот, Дон Кихот, мълнии дебнат в лазурите.
Люта отрова във цветните чашки е турена.

Там между храстите в дълги, смълчани редици
дебнат те твоите братя със глад и със зъби в
зениците.

Дон Кихот, Дон Кихот, двойнико мой, безсърдечно
осмян и премазан,
дай да целуна кръвта по разбития шлем и
желязната пазва.

4

Не вярвам в човека, не вярвам в доброто, не вярвам в
душата,
не вярвам, че някакъв бог е направил земята.

Земята — зъл хищник, що стръвно в простора се вие
и носи гора от бесилки, ножове и змии.

Аз вярвам във бесните вълци, що вият в горите
смразени,
във стръвните мечки и леките, ловки хиени.

Аз вярвам във злите лъвици, сред жълтите пясъци
скрити,
аз вярвам във пъстрите тигри със кръв и със огън в
очите.

5

Душата ми — лъвица стара —
лелее своята сетна вяра.

Ала понякога над нея
поисквам аз да се надсмея

и почвам приказка тогава,
и почвам приказка такава.

От Аравийската пустиня,
с картеч, с топове, с карабини,

с отровен газ и байонети
надигнали се зверовете

и хвърлили се във превара
върх зверовете на Сахара.

Отпорът бил, не ще и дума,
отчаян, кървав и безумен.

Сто дни и сто нощи се били,
гърмели, клали се, душили —
надвил коварний нападател,
надвитий горко си изпатил,

и, по традицията стара,
събрали се да преговарят.

Във фрак и с кола на гърдите,
започнал гордий победител:

Достопочтени джентлемени,
чакали, тигри и хиени,

чест имам днес, и тъй нататък,
простете, че ще бъда кратък:

ний искаме — да ви ядем!

6

Чеда на желязната, горда Германия!

Със кръгчета синьо небе под златистите клепки,
със яките мускули, твърди глави и сърца беззаветни
и крепки!

И вие, чеда на великата, храбрата Франция,

със тъмни очи като южната вечер, и знойни и
весели
и южното слънце в душите си буйни понесли!

Лъжа е, лъжа е безумната кървава приказка.

А тъкмо напротив: там в Африка, дето лъвиците
рикат,
под тежкото слънце и тежките южни тръстики,

свирепите тигри, надмогнали своята жестокост и
злоба,
открили са приказна школа по братство и обич.

Но вашите чела са във кръв безнадеждно обагрене,
ушите ви няма да чуят сърдечните речи,

ръцете си с прошка вий няма да стиснете вече:
че вашите десници отдавна със меч са отсечени.

7

Смири се, о тъмна жестокост,
пред мъртвото, храбро Мароко!

*Мароко — ти бунт и тревога,
и пясък, и слънце, и огън,*

*и гибел, и храброст безумна,
и буйни души, и самуми...*

*И ето те — мургава маса —
лежиш ти на жълтия пясък,*

*орлите се вият на стръв и
димят на гърдите ти кърви.*

*И ето: гърмят там далече
победни камбани и речи,*

*и смесват се песни и тропот...
Да бъдеш проклета, Европа,*

*убийци с милионите черкви
и скъпите златни разпятия!*

8

И моят народ е ранен.

*И свети до него секира —
тя свети и грей от кръвта.
Земята дими и умира,
и птиците падат в нощта.*

*Вали тишина и забрава.
И в мрака, безкрайно дълбок,
издига се вопъл сподавен:*

„Тук има ли някъде бог?“

9

Ти, който забравен на кръста мълчиш,
Исусе със тъжните, сини очи.

Исусе с огромната светла душа.

Ти нявга с камшика, разсърден и пламен,
търговците срамно изгони из храма.

И после възлезе, ранен, на Голгота,
със прошка на устни и нежен и кротък.

Ти беше забравил вековната мъдрост,
наивнико светъл със русите къдри.

И днеска ти виждаш и ясно ти става —
че има забава, но няма забрава:

търговците, що ги изгони ти срамно,
изгониха днес пък тебе из храма.

А ти не продумваш, ти тъмен мълчиш,
Исусе с дълбоките, тъжни очи,

Исусе с огромната светла душа.

10

Светът е засада. Светът: безутешния, пустия.
Светът е грамадна, светът е безумна индустрия.

Ний всичките хора, които сме малки, жестоки
чудовища,
залегнали в дупки и плюшени, меки леговища,

ний всичките хора сме мънички живи бутончета,
а наште сърца — пирометри, и наште душици —
балончета.

Върти, Сатана, своите съскащи змии-трансмисии!

*И мен ми е тъмно и страшно. И в мойта душа е
пустиня.*

И аз, о нощи, онемявам пред вашите погледи сини.

*И аз съм готов да повярвам, че нейде високо в
небето*

*седи дядо господ на трона със гняв и със милост в
сърцето.*

*Да падна и тихо да шъпна пред старите, шарени
куни,*

и тях и свящото разпятие с тръпни уста да целуна,

*да взема причастие ало и жертвено тяло Христово,
със тихата вяра, че нявга той пак ще се върне
отново*

Вечер така ми говореше двойникът:

*Аз си живея самичек на кулата,
що е със гугла от цинк накачулена,*

*чужд съм на хората, чужд съм на всичките,
стигат ми само липите и птичките.*

*Мойто чело е от мисъл навъсено,
мойто сърце е от болка разкъсано.*

*Нявга във презнощ задушна и горестна,
аз ще разтворя със удар прозореца:*

*ставайте хора, дълбоко задрямали
долу в земята, във избите каменни,*

ида и нося ви тайни разгатнати,

нося би синьо небе във душата си!

И — ще се хвърля във мрака над клоните:
плахо ще звъннат задъхани стонове.

Хората, слепи от своите сънища,
няма да видят небето, ни кървите.

Само на обед ще срещнат във вестника,
че в полунощи не знам кой Разцветников,

луд и пиян, от прозореца скочил е
и си е пръснал главата на плочите.

13

Нея нощ ослепени и мъртви лежаха къщата,
и с огромни сирени ревеше безумният вятър.

Аз се правех, че спя, а във мен страшна мисъл бе
скрита.

Моят двойник лежеше тревожен и с пламък в
очите.

И когато в среднощ някой викна за помощ на двора,
той се вдигна и бутна крилата на моя прозорец.

Само в миг, като котка, аз скокнах без шум от
кревата —
и го блъснах навън, и затръшнах във ужас стъклата.

Нея нощ аз избягах далеч през баири и ниви.
И живея си тук непознат, и живея щастливо.

Мойта тайна лежи като въглен във мене зарита.
Аз съм честен човек, аз съм умен и много почитан.

Ала тръгна ли някога в презнощ към къщи самичек,

сякаш стражи след мен затръбят и викат, и
тичат,

сякаш трепват къщя и дървета и с дигнати шиш
през оградите сочат и викат след мене: „Убиец!“

ЕПИЛОГ

Ти пак преграждаш моя стръмен път,
ти чакаш и усмихваш се отново —
макар че аз поисках твойта смърт
и сам на смърт пред тебе съм виновен.

Разбрах: във мойта кръв се раждаш ти,
тъй както призрак в езерото синьо —
кога пресъхнат тъмните води,
тогаз и ти, броднико, ще погинеш.

Върви наред, но по-далеч от мен.
Така е, знам: напразно пак се пазя.
Аз тръгвам и те гледам примирен
и само —

само

двойно по те мразя!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.